

NICK
PETRIE
TULÁK

THRILLER

Tulák

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Nick Petrie
Tulák – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NICK
PETRIE
TULÁK

Caminante, no hay camino.
Se hace el camino por andar.

– ANTONIO MACHADO

Poutníče, žádná cesta není.
Cestu tvoříš až svými kroky.

PŘEDMLUVA

Muž v černé plátěné pracovní bundě

Jeho příchod do pobočky Harder's Grange ohlásil chromovaný zvonek připevněný k rámu dveří. Ve vyšisované černé plátěné bundě vypadal trochu při těle. Bylo to ale převážně bundou. Na hlavě měl klobouk John Deere naražený do čela, ale v obchodě nebyly žádné kamery. Byl to obchod s potřebami pro farmáře stojící kdesi uprostřed ničeho, tak jako všechny ostatní.

Spatřil oprýskaný umakartový pult, konvici s mnohokrát ohřívanou kávou a pár židlí čekajících na zákazníky a starousedlíky, kteří si chtějí popovídat. Věděl, že podobná místa fungují jako centra, kde se mohou setkávat a družít místní farmáři, kteří vedou jinak dost samotářský život. Sám také vyrůstal na farmě, i když ne v tomhle státě.

Za pultem stál ošlehaný šedesátník v červené kostkované košili. Pohlédl na svého jediného zákazníka a pak zasunul do brožovaného výtisku románu o upírech brožurku USDA, kterou používal jako záložku.

Muž v bundě nasadil přívětivý výraz. „Brejtro,“ řekl.

„Jo jo,“ řekl pokladní a široký, spokojený úsměv nakreslil na jeho tváři z vrásek novou mapu. „Dobrý, dobrý. Co pro vás můžu udělat?“

„Moje matka zrovna koupila pozemek v téhle části Monroe,“ řekl muž v bundě. „U dálnice jedenáct. A potřebuje nějaký hnójivo na zahradu.“

„Tak to jste tu správně, synu. Máme všechny druhy. Tak co to bude?“

„Snažil jsem se ji přesvědčit, aby používala hnůj, ale říká, že nemůže vystát ten smrad. Chce osázet půl akru.“

Pokladní hvízdil. „Půl akru? To už je pořádná zahrada.“

„No, v Bureau County v Illinois měli s tátou šest set akrů sójových bobů a kukuřice, takže půl akru je pro ni jako nic.“ Pokrčil rameny. „Co táta zemřel, tak potřebuje pořád něco dělat.“

Pokladní chápavě přikývl.

„Každopádně, na farmě používala jenom značku Prairie King, typ 64-0-0 . Jestli se nepletu, tak dva pytle by měly na půl akru stačit, ne?“

Pokladní se na něj zadíval. Sice mu už táhlo na sedmdesátku, ale jeho hnědé oči byly jasné a bdělé.

Tahle chvíle je vždycky klíčová, pomyslel si muž v bundě.

Řekl dobrý příběh.

Vypadal správně. Zněl správně.

Ale farmaření a tenhle obchod s potřebami pro farmáře jsou místní záležitostí a pokladní ho nezná, což se počítá.

Zvláště od roku 1995. A od roku 2001 znova.

Pokladní nakonec pomalu promluvil. „Synu, to je dusičnan amonný,“ řekl. „Nemůžu ho prodat jen tak někomu, i když jde jenom o padesát kilo. Na takové věci máme pravidla. Máte vůbec žlutou kartu?“

„Jo, ano,“ řekl muž v bundě a nasadil rozpačitý výraz. „Moment, mám ji tady.“ Vyndal ošoupanou peněženku z balistického

nylonu s kamuflážním vzorem. I ona byla pečlivě přichystána, aby zapůsobila určitým dojmem.

Vytáhl řidičák a zatavenou žlutou průkazku dosvědčující, že má státní registraci pro nákup určitých druhů hnojiv a pesticidů. Formulář měl jednu stranu. Poplatek za žádost dělal 44 dolarů. Padělek řidičského průkazu stál mnohem víc.

Pokladní oba dokumenty důkladně prohlédl, přeskakoval zrakem z jednoho na druhý a zpět.

„Zdá se, že je to v pořádku,“ řekl. „Neberte to nijak osobně. Já vím, chcete jen padesát kilo. Ale stát tohle bere mimořádně vážně.“ Posunul průkazy po pultu k muži v bundě a zakřenil se. „Přece nechceme, aby se takové věci dostaly do rukou těm zpropadeným socialistům.“

Muž v bundě se usmál.

„Ne, pane,“ řekl. „To rozhodně nechceme.“

Pokladní naťukal objednávku do předpotopního počítače a přijal platbu v hotovosti. Nasměroval zákazníka k nakládací plošině, kde na něj čekalo hnojivo.

O deset minut později muž v černé plátěné pracovní bundě zabočil se starým modrým Fordem pick-upem na okresní dálnici a zamířil na severovýchod.

Ten den to byla jeho druhá zastávka.

Do soumraku zbývají ještě tři.

Přesně podle plánu.

ČÁST 1.

1

Pod přední verandou byl pitbul a nechtěl vylézt ven. „Ten zatracenej pes je tam už celý týdný, pane,“ řekl mladý Charlie Johnson. „Sežral už všechny kočky a psy z okolí. Kruci, nemůžu ani nechat brášku chodit předními dveřmi.“

Stoletý dům stál na úzkém pozemku na kraji špinavé milwaucké čtvrti, která už podobně jako dům samotný zažila lepší časy. Byl začátek listopadu, žádné teplo, dokonce ani na wisconsinské poměry. Stromy už shodily listy a tyčily se teď do výše jako kostry.

Aspoň už vyšlo slunce, to bylo jasné plus. Obloha byla jasná, bledě modrá, jak bývá po ránu. V takové ráno bílý šum nepřijde. Určitě ne.

Peter Ash se zeptal: „Jak velký je ten pes?“

Charlie zakroutil hlavou. „Nikdy jsem ho neviděl zblízka, pane, ani za světla. Ale je sakravelkej, to vám můžu říct.“

„Odchyt zvířat jste nevolali?“

„Jo, máma jim volala,“ řekl Charlie. „Přijeli dva chlapi, jednou se tam podívali, hned zase vlezli zpátky do dodávky a odjeli pryč.“

Charlie měl na sobě školní uniformu, světle modrou nemačkovou košili, tmavě modré polyesterové kalhoty a na svých velikých

nohách obrovské černé naleštěné boty. Byl to hubený, ušatý dvacítiletý kluk, který snědl šest jídel denně a stejně měl hlad.

Ale oči měl starší, než kolik mu bylo. A nic jim neuniklo.

A teď sledoval Petera Ashe.

Peter se posadil na víko dřevěné bedny s náradím, široké ruce s velkými klouby si položil na kolena v obnošených denimových tesařských kalhotách, a nakoukl do prostoru pod verandou skrz úzký průlez vyříznutý do ztrouchnivělých borových latí. Ze zvuku usoudil, že pes je velký. Slyšel, jak tam vzadu ve tmě vrčí. Jako motor tanku na volnoběh, jen hlasitěji.

Pod sedadlem pick-upu měl pětačtyřicítku, ale nechtěl ji použít. Ten pes opravdu za nic nemohl. Měl hlad a byl vyděšený a sám, a měl k dispozici jen své zuby.

Na druhou stranu slíbil Peter Charlieho matce, Dinah, že opraví trouchnivějící sloupky pod její prastarou verandou.

O psovi se nezmínila.

Peter jí to nemohl zazlívat.

Její manžel spáchal sebevraždu.

A byla to Peterova vina.

Peter byl štíhlý a vytáhlý, samý sval a kosti, nic navíc. Měl dlouhou, hranatou tvář, mírně odstáté špičky uší a tmavé vlasy, které si dřív stříhal strojkem, ale teď je nechával volně růst. Oči měl zadumané jako vlkodlak týden před proměnou.

Něco v něm bylo neustále v pohybu – i teď, když seděl na bedně s náradím a díval se pod verandu, se jeho koleno pohupovalo v rytmu vnitřního metronomu, který nikdy neutichal.

Během osmi let bojoval ve dvou válkách a nasazen byl tolikrát, že už to ani nepočítá. Předsunutý oddíl. V lednu mu bude jednatřicet.

Když se shýbal, aby se podíval do úzkého průlezu, slyšel, jak mu ve spodině lebeční syčí a praská bílý šum. Tak si pojmenoval

ten nepatrný pocit, se kterým teď žije – bílý šum. Neurčitá praskavá tíseň, disonantní zvuk na hranici slyšitelnosti. Nebylo to úplně nepříjemné, zatím ne. Ten šum mu jen dával najevo, že nemá lézt dovnitř.

Peter věděl, že než s tím bude hotový, šum se zhorší.

Takže se do toho stejně může pustit.

Prostor pod verandou neměl podlahu a byl asi metr vysoký, čtyři metry dlouhý a čtyři široký. Stejně velký jako čtyři čerstvě vykopané hroby, hezky jeden vedle druhého. Odporně to tam smrdělo, hůř než seržantovy nohy po dvou měsících na bojovém stanovišti. Ale zas ne tak zle jako dva týdny stará mrtvola.

Mezi bočními lištami pronikaly pod verandu proužky světla, ale vzdálený roh byl zahalen stíny, nashromáždilo se tam nejruznější svinstvo. A to vrčení, které cítil přes podrážky svých bot.

Bylo by dobré zvládnout to a nenechat se při tom moc rozžvýkat.

Zašel do auta a našel tam bezdrátovou svítilnu, dobré lano a kus starého zábradlí. Byl z bílého dubu, silný skoro pět centimetrů a dlouhý tak půl metru. Pěkný, dobře padl do ruky. Což pomáhá, když člověk plánuje provést něco pozoruhodně hloupého.

Za zvuků serenády vrčení vycházející z prostoru pod verandou si sedl na bednu s náradím a vyndal svůj nůž. Charlie Johnson ho sledoval.

Ne, že by Peter stál o publikum. Tohle se rozhodně může ošklivě zvrtnout.

„Nemáš někam jít, Charlie? Do školy nebo tak?“

Charlie se podíval na laciné černé digitální hodinky na hubeném zápěstí. „Ne, pane,“ odpověděl. „Ještě ne.“

Peter jen zakroutil hlavou. Nelíbilo se mu to, ale chápal to. Hádal, že ve dvanácti nebyl o moc jiný.

Z provazu uřízl tři krátké kusy; zbytek nechal tři nebo tři a půl metru dlouhý. Na oba konce dubového zábradlí přivázal po jednom krátkém provazu. Poslední krátké lano a zbytek provazu si jednou provlékl za opaskem, aby se k nim mohl rychle dostat.

Pak se znovu podíval na Charlieho. „Radši už bys odsud měl jít, kluku. Jestli se to zvrtně, nechceš být poblíž.“

Charlie řekl: „Já nejsem žádnéj zatracenej kluk. *Pane*. Já jsem pán domu.“ Sáhl za dveře, vytáhl hliníkovou baseballovou pátku a předvedl svůj švih. „Tohle je moje zpropadená veranda. A můj malej brácha. Nikam nejdu.“

Charlieho táta míval ve střelecké věži armádního Humvee ten samý výraz. Oči doširoka otevřené, připraven čelit nepříjemnostem. Jako by vyzýval všechny zkurvysyny s protitankovým granátometem nebo kalašnikovem nebo něčím podobným, ať se ukážou. Když ale jeho žena Dinah poslala sušenky, Velkej Jimmy Johnson – kterému vtipálci v četě samozřejmě říkali pan Velkej, byl vždycky až ten poslední, kdo nějakou snědl.

Peterovi se po něm stýskalo.

Stýskalo se mu po všech. Po živých i mrtvých.

Řekl: „Tak jo, Charlie. To beru.“ Otočil se na kluka a dlouze se mu díval do očí. „Ale jestli se ten pes vymkne kontrole, vlítneš do baráku, jasný? A jestli mě praštíš tou pátkou, budu vážně nasranej.“

„Jo, pane,“ přikývl Charlie. „Nemůžu nic slíbit, pane. Ale budu se snažit ze všech sil.“

Peter se v duchu pousmál. Aspoň je ten kluk upřímný.

Pak nezbyvalo nic jiného než se naklonit a na jedné straně verandy vykopnout pár latí, aby dovnitř šlo víc světla. Pořád tam bylo málo místa. Tankový motor ve stínech přidal na hlasitosti. Ale po psovi ani stopy. Určitě číhá v té hromadě smetí v protilehlém rohu.

Ne, že by na tom záleželo. Nezvažoval, že by před tou výzvou ustoupil. Jen přemýšlel, jak uspět.

Jeho ústa zaplnila známá chuť, se stopou mědi, jako krev. Cítil, jak ho adrenalin nadnáší a posunuje dál. Bylo to podobné, jako když se v něm probouzí bílý šum. Tělo se připravovalo na útok či útěk. Pomáhalo to.

Nakoukl pod verandu a bílý šum ještě zesílil. Šumu nevařil vrčící pes. Dráždil ho uzavřený prostor. Drásal mu nervy, zrychloval tep, svíral hrud' a celkově se dožadoval pozornosti. Šum chtěl, aby zůstal venku v otevřeném prostoru, na denním světle.

Peter se zhluboka nadechl a zabušil kusem dubového dřeva na rám verandy. Znělo to jako nějaký primitivní hudební nástroj.

Navzdory všemu se usmíval.

„Hej, pse,“ zakřičel do tmy. „Dávej si bacha. Jdu za tebou!“

A opravdu šel. Hlavou napřed, po čtyřech na loktech a na kolenou, s klackem v jedné ruce a svítilnou ve druhé.

Chce snad někdo žít věčně?

Pod verandou byla tma a zatuchlý zápach plevele, zapomenutých věcí, a především zvířecího smradu. Ne pach psa, ale něčeho divočejšího. Něčeho divokého. Pach příšery z hodně staré pohádky, ve které nestvůry občas vyhrávají.

Škvírami procházely úzké proužky pozdně podzimního slunce, takže bylo těžké se v prostoru orientovat. Tlumené žluté světlo svítilny mu moc nepomáhalo. Hromada smetí v zadním rohu teď vypadala z jeho pohledu větší. Byly tam všemožné krámy. Kusy koberce, krabice, staré dříví. Roztříštěné kosti pohřšovaných pošťáků.

Vrčení mohlo přicházet odkudkoli. Jako by vibrovalo zemí. Peterův kousek zábradlí a pár kousků tenkého lana se nezdály

být dostačující. Bylo by chytřejší provést taktický ústup, vypadnout odsud a vrátit se s brokovnicí. Nebo granátometem.

Ale to on neudělal.

Posouval se po čtyřech kupředu a tečky bílého šumu zářily jako malé světlice. V jedné ruce klacek, ve druhé světlo. Živý, živý. Jsem živý.

„Tak, pejsku. Ty jsi ale hodný pejsek?“

Zvíře čekalo, až bude Peter co nejvíc uvnitř.

Pak se s vrčením vyřítilo z úkrytu a jeho bílé zuby ve tmě zářily. Bylo velké.

Bylo kurva obrovské a rychlé a šlo Peterovi přímo po hlavě.

Když se ty obří čelisti otevřely, aby mu servalý ksicht, Peter rychle vyrazil dopředu a pevně do nich zarazil tvrdý dubový klacek, ze kterého visely kusy provazu. Čelisti teď nemohly sklápnout a nemohly se ani víc otevřít.

Zmatený pes se obrátil a snažil se klacek vyplivnout. Za chvíli použije tlapy. Peter rychle přešel na stranu a jednou rukou dřevo pustil přesně na tak dlouho, aby mohl psa chytit kolem silného krku. Pak klacek chytil za druhý konec a silně ho zarazil psovi do čelistí. Použil klacek jako páku, otočil psa kolem své ruky, přehodil ho na bok a zalehl ho.

Máš pravdu, Charlie: zatraceně velké pes.

Šedesát, pětadesát kilo. Nejmní.

Pes ztichl. Šetřil síly na útěk, na setřesení téhle váhy. Bílé oči obrátil v sloup, mlel sebou a bojoval vši silou svých značných svalů a vůle.

Peter však vážil skoro devadesát kilo a byl chytřejší než pes. Aspoň v to doufal.

Jeho původním plánem, jestli se to tak dá nazvat, bylo svázat provazy psovi za krkem, aby klacek zůstal v tlamě, zatímco on bude zvíře držet na zemi vahou svého těla.

Teď musel uznat, že to bůhvíjaký plán nebyl. Na psa to taky moc nezapůsobilo a pořád kolem sebe máchal svou obří protáhlou hlavou, tiše vrčel a všude létaly sliny.

Smrděl jako tchoř. Táhl z něj strach a vztek a hovna a smrt. Všechno se to spojilo do jednoho hrozného puchu, který Peterovi vháněl slzy do očí a protahoval mu dutiny.

Ten smrad mu ale neserve kůži z těla, což by rád udělal ten pes.

Peter potřeboval třetí ruku.

Ale Charliemu bylo teprve dvanáct. A měl na sobě školní uniformu. A byl to Jimmyho nejstarší kluk. Tahle rodina už zažila dost ran osudu.

Peter byl tedy pod verandou odkázán jen sám na sebe.

Pomalou a opatrně zvedl nohu, dokud neměl koleno na psově rameni a pak na jeho krku. Stlačil. Nechtěl zvířeti ublížit, ale byl si setsakra jistý, že taky nechce, aby se zuby schopné drtit kosti uvolnily z pasti. Pes hrabal zadníma nohama do hlíny a snažil se vyprostit, ale Peter byl moc těžký.

„Hej, pejsku,“ řekl Peter klidným hlasem. „Jak se jmenuješ?“

Pes se oháněl dlouhými drápy, ale jeho protáhlá hlava byla chycena tlakem klacku a vahou mužova kolene.

„Někdo ti nejspíš říkal Tesáku nebo Špičáku nebo tak nějak, co?“ zeptal se Peter vlídně a vzpomněl si, jak jeho otec promlouval ke koním. Pěkně klidným, konverzačním tónem. Stejným tónem, jakým Jimmy mluvil v různých zemích s místními, kteří neuměli anglicky. „Ale nejsi zlý pes, vid? Ne, jsi milé štěňátko. Hodné štěňátko. Měl by ses jmenovat Kopretinka. Nebo Koblížek.“

V pološeru pod verandou psovy oči bíle zářily, zvíře těžce oddechovalo a jeho hrud se zvedala a klesala. Nohy škrábaly do země čím dál pomaleji s tím, jak mužův hluboký hlas pronikal jeho zuřivostí a zděšením. Nakonec se pes přestal vzpírat

a zpoza vražedných zubů se vyvalil dlouhý jazyk. Muž a šelma leželi společně ve špíně a lapali po dechu.

„Ehm, pane, jste tam v pořádku?“ ozval se Charlieho hlas.

„Nikdy mi nebylo líp,“ řekl Peter stále hlubokým a vyrovnaným hlasem. Pes funěl, ale jedním okem zíral na Peterovu tvář.

„Takže...“ řekl Charlie.

„Dej mi minutku, kluku. Jo?“

Peter pořád držel konce klacku. Navzdory bílému šumu se mu dařilo soustředit. Měl jen pár minut, ne víc. Natáhl se po provazech a utáhl uzly blízko psových čelistí.

Pes začal znovu vrčet.

Peter ty vibrace cítil přímo v hrudi, ten tankový motor, který znovu nabíhal. Bylo to jako ležet na vibrační posteli v levném motelu; na posteli se zuby, ovšem.

Oko na něho zíralo a čekalo.

Čekalo, až muž udělá chybu.

Peter opatrně přehodil provazy křížem přes čelisti, pak je otočil dole a nahoře a dole, znovu a znovu. Tak akorát, ale ne moc těsně, takže tam klacek uvěznil jako nějaký výtvar lidového umění. Pak opatrně svázal konce řadou obyčejných uzlů a jedním ambulancním na konec. Skvěle nádherně extra speciálně bezpečné.

Za opaskem měl stále strčený dlouhý provaz a několik krátkých. Dlouhý uvázal psovi kolem krku jako obojek a vodítko. Přesunul váhu, otočil se k zadní části zvířete a krátkým provazem mu svázal zadní nohy.

Aniž by si dovolil příliš přemýšlet, odvalil se psovi z boku a popadl provaz u jeho zadních nohou. Pak pozpátku vylezl ven a vytáhl s sebou i škrábajícího psa.

„Ježišimarja!“ řekl Charlie a odtančil v naleštěných botách o kus zpátky, když se Peter a vrčící zvíře svázané do kozelce vynořili z prostoru pod verandou na denní světlo. „To je krsta kurva šmarja zatraceně velkej pes.“

Pro Petera byl otevřený prostor a modré nebe nad hlavou jako balzám.

Trvalo pár minut, než Charlie odložil baseballovou pálku, ale když Peter přivázal vodítko ke stromu, dvakrát zkontroloval uzly a pak je prohlédl ještě jednou, byl Charlie v pohodě. Na závěr přeřízl provaz, který měl pes na zadních tlapách, a ustoupil, když vyskočil na všechny čtyři, doběhl, kam mu třímetrový provaz dovolil, otočil se a začal na oba vrčet.

„Je dost ošklivej,“ řekl Charlie. „A fakt strašně smrdí.“

Peter nemohl než souhlasit.

Ve skutečnosti to nebyl pitbul. Psi vyšlechtění k zápasům jsou krásní. Svým způsobem. Tak, jako jsou krásné střely s plochou drahou letu nebo bojové nože, když se moc nezamýšlíte nad tím, za jakým účelem byly vyrobeny.

Tenhle pes však byl směsí tolika ras, že by člověk musel pátrat zpět až do doby kamenné, aby na ně na všechny přišel.

Výsledkem bylo zvíře nepřekonatelné ošklivosti.

Hlavu mělo jako pitbul, ale svaly na těle byly protáhlé a nohy dlouhé jako u zvířete vyšlechtěného k pronásledování kořisti na velkou vzdálenost. Dlouhé vztyčené uši, protáhlý vlčí čenich. Jeho matná srst byla tmavě oranžová, s hnědými tečkami.

Zvíře bylo obrovské.

Jako vlk smíchaný s pitbulem a německou dogou a narvaný do střapatého oranžového svetru.

Když teď toho tvora viděli na světle, bylo těžké brát ho vážně, i když měl skoro sedmdesát kilo a vražedné zuby.

Jak by se takový pes mohl jmenovat?

Třeba Kopretinka. Nebo Koblížek.

Při té myšlence se pouсмál.

Vyndal lahev s vodou a přišel k psovi vrčícímu na konci provazu. Přidržel tyč a nalil do smrtící mordy trochu vody. Pes na

něj zíral a jeho světle modré oči jiskřily inteligencí. Po chvíli jeho hrdlo začalo polykat vodu. Peter lil, dokud nebyla celá lahev prázdná.

„Co to sakra děláte, pane?“ zeptal se Charlie.

Peter pokrčil rameny. „Pes má žízeň.“

Charlie se na něho zadíval. Byl to výmluvný pohled. Říkal, že si ten kluk až dosud myslel, že už viděl všechny možné šílenosti, co na světě jsou, ale že se velmi, velmi mýlil.

Řekl akorát: „Musím jít, pane. Když nepřijdu na první hodinu, otec Lehane řekne, že budu muset být v pátek po škole.“ Pak odešel.

Peter s vrčícím psem za zády zamířil k dodávce, aby si vybalil nářadí a pustil se do práce.

2

Veranda se propadala do země. Spodní části původních borových sloupků se rozpadaly na kaši a vespod nebyla betonová podezdívka, jen pár cihel naskládaných na sebe v zemi. Dřív to tak bylo běžné. Jediné, co teď stavbu drželo pohromadě, byla síla zvyku. Veranda byla zvyklá, že tam je, a proto se ještě nezřítla.

Nebyl to druh práce, o které by Peter snil, když studoval ekonomii na Severozápadní univerzitě nebo když odmítl práci u Goldman Sachs a nastoupil na důstojnickou školu námořní péchoty. Tehdy se mu zdálo, že armáda je jeho posláním, a je tomu tak dosud. Všechno ostatní bylo příliš teoretické.

Ale opravování starých domů ho bavilo. Dělal to s tátou v severním Wisconsinu už od svých osmi let. Dnešní úkol byl jednoduchý, byla to bitva, kterou může vyhrát jen s použitím své mysli, svalů a základního náradí. Nejspíš nikdo nezemře. Může se do té výzvy naplno ponořit a zapomenout na léta strávená ve válce. Na konci dne uvidí, co dokázal, bude to mít přímo před sebou, ze dřeva a z betonu.

Vyztužil hlavní trám několika dalšími, které si přivezl, odstranil shnilé sloupky a začal hloubit díry pro nové základy. Musely být aspoň metr hluboké, aby dosáhly pod hranici

promrzání a aby se každou zimu nehýbaly. V tvrdém milwaukeeském jílu se metr zdál hlubší než jinde. Ale Peterovým ramenům námaha nevadila. Líbil se mu boj s tvrdou zemí i to, jak se rýč s dřevěnou násadou stal prodloužením jeho rukou. A bílý šum se opět zklidnil na bledoučké nic.

Peter uřízl armovací tyč a umístil ji dospod díry. Potom v kolečku namíchal beton a nalil ho do forem. Pes seděl a sledoval ho, ostražitý, s nastraženými ušima. S klackem v hubě vypadal směšně. Když Peter procházel kolem, pes odběhl, kam až mu provaz dovoloval. Vrčel na něj a bylo vidět, že tankový motor rozhodně neztratil na síle. Když se Peter vrátil k práci na verandě, pes se posadil a znovu ho sledoval.

Byl jako mistr, který nerad vede zbytečné řeči.

Ale ošklivější než jakýkoli mistr, kterého Peter kdy potkal.

I když ne tak ošklivý jako někteří seržanti. Seržanti toho psa v ošklivosti jasně předčili.

K obědu měl Peter hovězí guláš ze včerejška, který si ohřál na malém turistickém vaříči. Přikusoval k němu pšeničný chléb s tlustou kůrkou a vše zapíjel studenou kávou, která mu zbyla od snídaně. Seděl na chodníku na kempinkové židli, nevědomě kýval kolenem do neutuchajícího rytmu svého vnitřního metronomu a přemýšlel, jak nakrmit psa, aniž by musel obětovat kus sebe. Klacek rozhodně nehodlal vyndat.

Zvíře ale muselo mít hlad. Peter nechal v kastrolku trochu hustého guláše, aby vychladl. Za hodinu mu ho nalije do tlamy skrz ty zuby.

Po obědě už beton ztuhl, ale ještě nebyl hotový, a tak Peter začal odřezávat ztrouchnivělé části podlahy. Když skončil, nezůstalo skoro nic.

Nosníky byly prověšené, půlka byla shnilá či prasklá, a hlavně všechny byly menší, než by bylo třeba. Bylo by jednodušší nahradit úplně všechno. Jediné dřevěné části, které mělo smysl

ponechat, byl hlavní trám a střecha nad verandou. A i ten trám by mohl nahradit něčím, co netrouchniví.

Nic prostě nemůže být jednoduché.

Ale není i to součástí zábavy?

Když přišel čas, aby zajel do obchodu se dřevem, Peter uklidil nářadí zpátky do dodávky. Když nejste poblíž, mají cenné věci tendenci zmizet, ať už jste v dělnické čtvrti, nebo kdekoli jinde.

Chvilí přemýšlel o psovi a rozhodl se nechat ho tam, kde je.

Kdo by chtěl ukrást takhle ošklivého psa?

Možná bude mít štěstí a zvíře uteče, zatímco bude pryč.

Ale když Peter o hodinu později přijel zpátky, pes tam pořád byl, stejně ošklivý a stejně smradlavý jako dřív. Zahnal vrčící zvíře na konec lana, aby zkontroloval uzly, a zjistil, že se provaz na jedné straně trochu roztřepil. Na stromě objevil místo, kde byly na kůře stopy tenkých modrých vláken. Usmál se.

„Hodně štěstí, pejsku,“ řekl. „Tohle je lezecké lano. S kevlarovým jádrem.“

Peter se natáhl, aby psa poplácal po hlavě, ale pes ucukl. Peter pokrčil rameny a vrátil se k práci.

Podepřel střechu verandy dlouhými trámy upevněnými do země, pak vyřezal zbytek rámu a kusy odtahal na ulici. Pes začal drhnout svázanou tlamou o vstupní cestu. Docela dobrá strategie. Celou dobu upřeně zíral na Petera. Cítil tíhu jeho pohledu, pětasedesát kilo psích svalů odhodlaných roztrhat mu hrdlo.

Bylo to lepší než všichni ti iráčtí bojovníci za svobodu. Krucci, tohle je jenom pes.

Peter si nechtěl přiznat, že se mu ten pocit skoro líbí.

Udržoval ho ve střehu. Jako za starých časů.

Jako v dobách, kdy měl bílý šum svůj význam.

Vyložil dříví a naskládal ho na kozu. Ale než to všechno začne dávat dohromady, musí vyházet krámy, které se pod terasou

nashromáždily. Nacpal odpadkové pytle na stavební suť polorozpadlými kartonovými krabicemi a různým smetím. Úlomky cihel a kusy dříví odnesl na ulici. Úplně vzadu, těsně u domu, za pelechem toho smradlavého psa, byl starý černý kufr. Byl těžší, než vypadal.

Z jedné strany trochu plesnivěl, ale nevypadal vůbec špatně. Ještě by se mohl na něco hodit. Peter neměl ve zvyku vyhazovat věci jen proto, že jsou trochu ošoupané.

Položil ho k postrannímu vchodu a vrátil se k vyklízení. Podlaha však byla prasklá, kufr se převážil a skutálel se čtyři schody dolů na chodník. Při nárazu se otevřel.

A ven se vysypaly peníze.

Nepoužité stodolarovky. Spojené ve svazcích po deseti tisících. Čtyřicet svazků, každý tlustý asi jeden a půl centimetru.

Čtyři sta tisíc dolarů.

Pod Jimmyho rozbitou terasou.

Peter se vrátil ke kufru.

Byl to menší Samsonite, zhruba tak velký jako dnešní příruční zavazadlo, které si člověk může vzít na palubu letadla. V době, kdy byl nový, byl nejspíš drahý. Ale teď rozhodně nový nebyl. Takové kufry už se nevyrábí.

Navzdory tomu, jak dlouho asi ležel pod verandou, byl ve slušném stavu. Těžko říct, jestli tam byl třicet let, nebo ho někdo před měsícem koupil v charitativním obchodě. Peter zvedl jeden ze svazků stodolarovek, které našel uvnitř, a prolistoval jím. Většinou novější, s velkou hlavou Bena Franklina.

Takže tam ten kufr nebyl moc dlouho.

Na vnější straně kufru nebyly žádné identifikační značky a ani uvnitř nebylo nic, podle čeho by bylo možné říct, odkud se kufr vzal. Byly tam však čtyři malé elastické kapsy.

V každé kapse byl malý hnědý papírový sáček, zmačkaný opakovaným používáním. Peter jeden z nich otevřel a vysypal

si obsah do ruky. Měl před sebou obdélníkovou tabulku z bledé hmoty. Byla trochu tlustší než brožovaná knížka, měkká a poddajná jako modelína. Voněla mírně chemicky a byla z dvou stran obalená průsvitným celofánem.

Zajímavé.

Byl si docela jistý, že to není modelína.

3

Peter seděl u zadního vchodu a čekal, až se Dinah Johnsonová vrátí z práce. Kufr stál zavřený ve stínu schodů. Jeho nepokojné prsty bubnovaly na jeho noze a držely rytmus s neúnavným vnitřním metronomem. Charlie a jeho bráška Miles byli uvnitř a dělali věci, které kluci dělávají v ojedinelých chvílích osamělé svobody před máminým příchodem z práce.

Foukal silný vítr, přes kontinent se přesouvala další velká podzimní bouře. Zatím žádný déšť. Zatím. Začátek listopadu ve Wisconsinu, příští týden bude Den veteránů. Tma padá už před večerí a začíná se ochlazovat. V noci se na čelních sklech aut tvoří námraza. Charlie už dvakrát Peterovi nabídl horkou čokoládu. Byl to hodný kluk. To, že se poručík Ash alias šílený krotitel psů rozhodl nejit dovnitř, mu dělalo starosti, ale možná se mu i trochu ulevilo.

Peter byl raději venku.

Když byl před šestnácti měsíci v Pendletonu propuštěn z armády, vyrazil na sever do Washingtonu, kde dělal Manny Martinez, další z jeho bývalých seržantů, pokrývače na předměstí Seattlu. Dodávku nechal na Mannyho příjezdové cestě, klíčky a vzkaz mu hodil do schránky a pak se vydal stopem na severovýchod podél Marblemountu do národního parku Severní

Kaskády. Hodil si na ramena těžký batoh a vyrazil sám do kopců. Držel se mimo hlavní stezky, nad horní hranicí lesa, stranou od lidí, stranou od všeho. Měl v plánu žít takhle dvanáct měsíců.

Byl to experiment.

V zámoří se mu dařilo dobře. No, dobře ne. Válka byla na hovno, zvlášť pro pěchotu. Spousta lidí se snažila zabít jeho a většinu jeho přátel. Bylo to ale také vzrušující, řada výzev, které bylo třeba překonat, a Peter v tom byl hodně dobrý. Dělal svou práci, dělal ji dobře, staral se o své lidi. I když to nebylo jen tak. Rozhodně ne.

Nechme stranou mrtvé a raněné. Těch byla spousta a mezi nimi i Peterovi přátelé.

Ale ani muži, kteří byli akceschopní a dál bojovali, ani pro ty to nebylo snadné. Někteří z nich nemohli usnout nebo měli noční můry. Návaly nevladatelných emocí, záchvaty pláče či zuřivosti. Pár chlápků se opravdu zbláznilo, chtěli všechny pozabíjet. Peter měl své dobré i slabší chvílky, ale zůstal docela vyrovnaný. Jeho kapitán o něm říkal, že je přirozený válečník. V bojích strávil osm let, dvě služby, přičemž mezi jednotlivými nasazeními bylo jen velmi málo času. Jednotka má nepostradatelné schopnosti – tak to šarže říkaly.

Pomineme-li válku, byl v pohodě, dokud naposledy nevystoupil z letadla v Camp Pendletonu.

Poprvé to ucítil, když se blížil k důstojnickým ubikacím. Pocit jemného zrnění, když vybíhal po schodech kasáren. Neurčité znepokojení kdesi v zadní části mozku.

Prošel chodbou, otevřel dveře své ubikace, vstoupil dovnitř a v tu chvíli to vzplálo jako samotná esence paniky, čtyřnásobné espresso na prázdný žaludek. Vybaloval si batoh a měl pocit, že začíná do svalů na ramenou a zádech dostávat křeče. Pomyslel si, že na něj možná leze chřipka.

Osprchoval se, převlékl a posadil se k malému stolku, aby vyřídil nutné papírování, ale v jeho hlavě mu bouchaly jiskřičky paniky, které prostě nebylo možné ignorovat. Nedokázal zůstat na židli, nemohl se soustředit na papíry před sebou. Připadalo mu, že má košili příliš těsně kolem krku.

Pak začal cítit tíhu na hrudi. Nemohl popadnout dech. Zdi byly náhle blíž a strop níž. Srdce mu bušilo jako palice.

Neobtěžoval se s oblékáním ponožek a bot, jen s nimi vyšel chodbou ven a hlavními dveřmi na čerstvý vzduch, kde se mohl nadechnout. Říkal si, že potřebuje pohyb, a pár hodin chodil kolem základny. Pomohlo to.

Když přišel do kantýny na večeři, zase to přišlo. Kantýna byla příliš hlučná, příliš plná lidí a světla zářivek blikala jako v hororu. Předběhl frontu, popadl hamburger a utekl. Najedl se venku, procházel se a přemýšlel, co s ním není v pořádku.

Když se vrátil na ubikaci, tlak v jeho hlavě vzrostl rychleji než kdy dřív. Po pěti minutách věděl, že se mu tam nikdy nepodaří usnout. Stáhl deku z postele a našel prázdný pahorek v krajině porostlé nízkým křovím, která zabírala většinu základny.

Ani netuší, jak přežil závěrečné dny před propuštěním ze služby. Pomáhalo pití, ale to nebylo dlouhodobé řešení.

Říkal tomu bílý šum. Jeho osobní suvenýr z války.

Což byl důvod, proč ho napadl ten experiment.

Hypotéza byla jednoduchá. Jestliže bílý šum přichází, když vejde dovnitř budovy nebo je v davu lidí, stráví rok o samotě v přírodě. Vystačí s tím, co bude mít u sebe, a bude se pohybovat pokud možno nad horní hranicí lesa, takže mu jedinou společností budou hory.

Možná dá šumu šanci, aby si zvykl na civilní život a vymizel.

První dny byly v pohodě. Peter stoupal po strmé cestě prastarým jehličnatým lesem. Když ho unavilo naslouchat pouze vlastním myšlenkám, začalo to být těžší. Neměl telefon ani

hudební přehrávač. Ale po dvou týdnech se jeho hlava zprůhlednila a myšlenky odlétly z mysli pryč. Šum teď nahradil zvuk větru. Napadlo ho, že se do takzvané civilizovaného světa možná už nikdy nevrátí.

Po všem, co viděl, beztak nebyl lidstvem příliš oslněn.

Tam nahoře žil hlavně z čočky a rýže, jedlých bylin a pstruhů, které chytal prutem. Gurmánský život. Jeho luxusem byla káva a horká čokoláda. Když svůj pobyt v přírodě začínal, měl jídlo ukryté na stromech v plechovkách odolných proti medvědům. Čtyři měsíce se mu dařilo mezi žulou a vřesem, aniž by potřeboval doplnit zásoby. Severní Kaskády prošel širokou okružní trasou a držel se přitom mimo značené stezky. Obvykle mimo jakékoli stezky. Cítil se divoký, skutečný a čistý. Myslel si, že by ho to mohlo vyléčit.

Snažil se, aby mu první zásoby vydržely co nejdéle, než se vrátí do osídleného světa. Silnice a domy. Obchod a vláda. Na korbě pick-upu jednoho dřevorubce, který mu zastavil, se svezl na předměstí, kde narazil na malý krámk s potravinami.

Byla to první zkouška jeho hypotézy.

Odpověď ovšem znal, už když šel přes parkoviště. Čím blíž byl ke dveřím, tím hlasitěji se ozýval šum v jeho hlavě. Zásoby však potřeboval, takže zařal zuby a pokusil se v zářivkami osvětlených uličkách plných lidí najít to, co potřeboval, a vyrazit zase na vzduch, než se bílý šum změní v jiskřičky a začne ho zaplavovat.

Znovu vyšplhal do prázdných hor, kde ho vítr opět očistil. Na zimu na jih, na léto na sever. Pokaždé, když se vydával dolů pro zásoby, šum tam stále byl. Po roce experiment prodloužil. Ještě na čtyři měsíce. Nebo napořád.

Pak Jimmy spáchal sebevraždu.

Peter byl hluboko v divočině Klamatských hor v severní Kalifornii, když se Manny Martinez doslechl o Jimmyho sebevraždě

a hned popadl telefon. Přátelská síť seržantů sahala daleko. O čtyři dny později přišel jeden hasič z města Klamath Falls, tou dobou mimo službu, se smutným výrazem v tváři k místu, kde Peter tábořil. A tím to skončilo.

Z vyvýšeného místa na zadních schodech domu spatřil na příjezdové cestě čelní světla a pak uslyšel, jak se rolují dveře garáže. Byl připraven na setkání. Stál u dveří, když přicházela od garáže po rozpraskané betonové cestičce. Senzor pohybu zapnul světlo, které však dvorek osvětlilo jen velmi málo.

„Ach,“ řekla a zpomalila. Prohlédla si ho odshora dolů a viděla hubeného šlachovitého muže v obnošených pracovních džínách a vojenských botách. Velké nepokojné ruce na konci dlouhých kostnatých zápěstí trčících z rukávů hnědé plátěné pracovní bundy. Její oči spočinuly na jeho hranaté tváři, vlčí a neoholené.

Její výraz byl neutrální. Peterovi blesklo hlavou, že si možná důstojníka námořní pěchoty představovala jinak.

„Vy musíte být poručík Ash,“ řekla.

„Ano, madam,“ odpověděl. „Oceňuji, že jste mi umožnila pustit se do práce bez osobního setkání. Říkala jste, že nejnaléhavěji potřebuje opravit přední veranda, a měla jste pravdu.“ Pokusil se usmát. Ještě nebyl zvyklý na lidi. „Prosím,“ řekl. „Říkejte mi Peter. Jimmy o vás mluvil tolik, že mám pocit, že vás znám.“

Neodpověděla. Byla vysoká, skoro stejně vysoká jako Peter, a na sobě měla dlouhý vlněný kabát, který jí sahal pod kolena. Klíče držela tak, že jí vyčuhovaly ze sevřené pěsti, což ji jistě Jimmy naučil kvůli sebeobraně. Působilo to přirozeně.

Dívala se na něj chladně, jako by se chystala vynést nad ním soud. Přesto však slušně.

„Prosím, pojďte dál,“ řekla. „Jistě máte hlad. Budu dělat večeři, kdybyste chtěl.“

„Počkám venku,“ řekl. „Je pěkný večer.“

„Neblázněte,“ namítla. „Je zima. Prosím, pojdte dovnitř.“

Peter ukázal na zadní dveře, jejichž spodní panel byl zakrytý kusem překližky. „Stalo se něco?“ zeptal se. Vypadalo to, že někdo narychlo opravil vykopnuté dveře.

„Měli jsme tu vloupání,“ řekla. „Nedlouho poté, co James,“ zamrkala, „zemřel.“

„To mě mrzí,“ řekl Peter. „Až dodělám tu verandu, můžu to opravit.“

Otočila klíčem v zámku. „Pojďte dovnitř,“ řekla. „Pojďte do tepla.“

Váhal, ale sebral kufr a následoval ji dovnitř.

Měl otázky.

4

Posadila ho k velkému kuchyňskému stolu a v jeho hlavě začal zase brnět bílý šum. Peter dýchal pomalu a zhluboka. Koleno se mu kývalo do rytmu vnitřního metronomu. Během pár minut mu začne tuhnout šije.

Dinah odložila velkou látkovou kabelku na dřevěnou židli a zašla hlouběji do domu, aby si pověsila kabát a zkontrolovala kluky. Taška byla dost velká, aby v ní mohla mít celé náhradní oblečení včetně bot. Možná i dvou nebo tří párů.

Zaslechl, jak otevírá přední dveře a zprudka se nadechuje vzduchu. A zavrčení ošklivého psa na konci provazu.

Vrátila se zpátky do kuchyně. „Poručíku Ashi.“ Zvedla obočí s výrazem, který byl napůl překvapený a napůl káravý. „Vy děláte víc než jen pár oprav. Celá veranda je pryč.“

Psa nijak nekomentovala.

„Prosím, říkejte mi Peter,“ řekl jí. „A ano, dovolil jsem si vzít to z gruntu. Jakmile jsem ji začal rozebírat, bylo mi jasné, že není bezpečná. Ale nebojte, zítra nebo pozítří ji budete mít zase hotovou. Vše na náklady americké námořní pěchoty.“

Peter viděl její fotku v Iráku, Dinah s jejich dvěma kluky. Jimmy ji nosil v kapse košile na každou misi. Říkal, že jsou jeho talisman pro štěstí.

Pevně ji svíral, když čekal na vrtulník k evakuaci raněných, s očima upřenýma na tváře členů své rodiny, zatímco mu zdravotník nasazoval na nohu škrtidlo. „Mám to ale štěstí,“ řekl a usmál se ještě víc, jakmile zabralo morfium. „Až se vrátíš do Států, musíš mě přijet navštívit.“

Peter se ale místo toho vydal do hor.

Na fotce s dětmi působila Dinah křehce, jako jemný porcelán, který se ukládá na nejvyšší polici.

Ve skutečnosti byla všechno, jen ne křehká.

Peter věděl, že pracuje jako sestra na pohotovosti, proto očekával klidnou atmosféru a pocit, že všechno zvládne. Nebyl však připraven na to, jak zelená nemocniční uniforma naznačovala její křivky, ani na to, jak se pohybovala plynule a sebevědomě, s hlavou vztyčenou a zády rovnými jako železná tyč.

A fotka rozhodně nevystihovala její oči.

Byly bledě modré jako led hluboko uvnitř ledovce a plné poznání a smutku. A nemalého množství obav.

Dinah Johnsonová se zjevně ještě nerozhodla, co si o něm má myslet.

Jimmy se vrátil domů zraněný na těle i na duchu. Peter se o Jimmyho na misi moc dobře nepostaral a nepřišel ho navštívit ani po návratu do Států. Jimmy se po mnoha operacích a měsících fyzioterapie zotavil z fyzických zranění, ale ta druhá, která nejsou vidět pouhým zrakem, se už zahojit nedala.

Ani ne před měsícem spáchal Jimmy sebevraždu.

Opravit verandu je to nejmenší, co pro něj Peter může udělat.

I kdyby kvůli tomu měl lhát Jimmyho vdově.

Zavolał jí od Mannyho, necelý týden poté, co se o tom dozvěděl. Chtěl pomoci.

Kdyby byl k sobě upřímný, řekl by, že chtěl *pomoc*.

A tak si vymyslel program námořní péčoty, který rodinám veteránů poskytuje domácí opravy zdarma. Jedinou zákaznicí byla Dinah a náklady pokrýval Peter z podpory pro veterány.

Z toho, jak mu Jimmy dům popisoval, věděl, že bude mít pořádko dělat.

A z toho, jak Jimmy popisoval svou ženu, Peter věděl, že by Dinah pomoc nevyužila, kdyby se neobjevil u ní na prahu a nepustil se hned do práce.

Peter moc dobře znal ženy jejího ražení. Ženy, které měly dlouhou pracovní dobu v náročných pracích. Ženy, pro které je dobročinnost něčím, co projevujete vůči ostatním, i když nemáte peněz nazbyt, nebo máte dokonce nezaplacené účty.

Své problémy řeší tím, že víc pracují. Zvládají to.

Možná se ale mýlil. Byly zde nové skutečnosti, které bylo třeba zohlednit.

Například kufr plný peněz.

Nemluvě o čtyřech bílých obdélnících zabalených do celofánu. Prozatím je nechá schované pod sedadlem své dodávky.

Ani Peter se ještě úplně nerozhodl, co si má myslet o Dinah Johnsonové.

Když se Dinah vrátila do kuchyně a začala hledat věci v kuchyňských policích, Peter zvedl kufřík a postavil ho na stůl. Bílý šum zesiloval a on cítil, jak se mu svaly na šíji začínají svírat. Nevěděl, kolik má času, než bude muset vypadnout ven.

„Tohle jsem našel pod terasou,“ řekl. „Možná by se vám to mohlo ještě hodit. Nebo třeba znáte někoho, kdo to chce.“

Otáčela kufrem na všechny strany a trochu se usmála. „Tu plíseň můžu rovnou očistit.“ Otočila se na Petera s upřímným a zvědavým výrazem ve tváři. „Jak vypadá uvnitř?“

Nikdo by nemohl být tak dobrý lhář.

Ten kufr nikdy předtím neviděla.

„Tomu neuvěříte,“ řekl Peter.

Dinah otevřela zámek a vyvalila oči. Nové, nepoužité stodo-larovky. Zakryla si ústa rukou. Pak se natáhla a zaklapla víko. Zadívala se na Petera a řekla: „Hned to odnese.“

To Peter nečekal.

„Chcete mi říct, že to nejsou vaše peníze?“ zeptal se.

Dala ruce v bok a zadívala se na něj. „Poručíku, myslíte si, že kdyby to byly moje peníze, byl by můj dům v takovém stavu, v jakém je teď? Myslíte si, že bych *tohle* nechávala v kufru pod verandou?“

„Možná to tam někomu schováváte?“ naznačil Peter.

Zakroutila hlavou a upřela jasně modré oči přímo na něj. „Ne.“

„Víte, komu to patří?“

„Ne,“ řekla znovu, ale uhnula přitom pohledem. „Nemám nejmenší tušení.“ Náhle vstala a začala vyndávat věci z ledničky. „Opravdu nevím.“

Předtím nelhala – o tom, že ten kufr nikdy neviděla.

Ale teď rozhodně lže.

Stála u plotny a míchala něco, co báječně vonělo. Peter cítil, jak se mu v té malé kuchyni svírají ramena, a vzadu na krku mu začaly vyskakovat krůpěje potu. Skutečnost, že tam byly troje otevřené dveře vedoucí do zbytku domu, moc nepomáhala. Bílý šum se měnil v jiskřičky. Cítil, jak mu dech vázne v hrudi.

Opakoval si, že to je Jimmyho dům, a zhluboka dýchal. Jimmyho kuchyně. Dlouhý, pomalý dech mu pomáhal krotit bílý šum, zatímco sledoval, jak Dinah ladně tančí mezi ledničkou, dřezem a plotnou, což ho uklidňovalo. Přinejmenším mu to poskytl pár minut navíc.

„Ty peníze by vám mohly přijít hodně k dobru, madam,“ řekl.

Měla tmavé vlasy, krátký a jednoduchý účes. Nevšiml si, že by byla nalíčená. Přesto na ní bylo něco formálního; střežila si prostor kolem sebe a nepřipustila nic důvěrného. Možná se tak projevoval její zármutek. Možná to bylo něco jiného. Ale nějak ji prostě nemohl oslovit jménem.

Ani ona mu ostatně neříkala Petere.

„Já ty peníze nechci, poručíku Ashi. A nechci o tom mluvit. Večeřel jste?“

„Ne, madam.“

„Prosím, dovolte mi nabídnout vám jídlo, než půjdete,“ řekla. „Alkohol v domě nemám, ale nechtěl byste sklenici mléka?“

„Ano, madam. Děkuji.“

O čtyřech obdélnících zabalených do celofánu, které schoval pod sedadlo své dodávky, se nezmínil.

Postavila před něho vysokou sklenici mléka a velký porcelánový talíř, na který naložila velkou porci míchaných vajíček s cibulí, paprikou a sýrem, topinku s máslem a k tomu kořeněné fazole na mexický způsob. Potom odnesla dva další plné talíře Charliemu a Milesovi do pokoje. Jídlo vonělo opojně jako droga. Bílý šum trochu polevil.

Naložila jídlo i sobě a posadila se ke stolu.

„Tohle bylo Jamesovo oblíbené jídlo. Doufám, že vám bude chutnat. Když jsme se vzali, dělávala jsem ho k večeři každou neděli. Když byl doma na opuštěném ostrově, chtěl ho každý den v týdnu. Měl pořádný apetit.“

Peter ochutnal vajíčka. Byla sytá a kořeněná. Vzal si další sousto a tentokrát na vidličku přidal i trochu fazolí. Nebylo těžké pochopit, proč to bylo Jamesovo oblíbené jídlo. „Je to vynikající,“ řekl. „Děkuji.“

Ale Dinah ještě nesnědla ani sousto. Řekla: „Povězte mi něco, co o svém manželovi nevím.“

Peter odložil vidličku a chvíli přemýšlel. „Svou práci uměl dobře –“

„Myslíte zabíjení lidí.“ Vypadala stísněně.

„Ne, madam,“ řekl Peter vlídně.

Bílý šum praskal a sílil a rušil ho. Odkašlal si.

„Jimmy byl hodně dobrý mariňák. Když se bojovalo, byla jste ráda, že tam je. Ale pro Jimmyho v tomhle nespočívala skutečná práce seržanta. To právě posláni viděl ve snaze pochopit muže, kterým velel. Chránit je. Udržet je všechny v téhle práci naživu. Byl mým přímým podřízeným během dvou dlouhých misí. Znal jsem ho jenom pár let, ale byl mým nejlepším kamarádem u armády.“ Zamrkal. „Ze všech.“

Chvíli mlčela. Pak řekla: „Potom, co se James vrátil domů, jsme spolu o válce nemluvili. Možná se bál, co bych si o něm myslela. Přihlásil se po jedenáctém září, že bude bojovat proti Tálibánu. Chtěl chránit naši zem. Ale skončil v Iráku, ve špatné válce.“

Zadávala se na Petera. „Možná se mnou nesouhlasíte,“ řekla. „Ale muže, se kterými pracoval, měl moc rád. Mluvil o tom, že by začal znovu studovat, aby mohl získat práci u Úřadu pro veterány. Chtěl pomáhat svým vojákům i po návratu domů.“

„Byl by v tom dobrý,“ řekl Peter. „Byl chytrý. A Jimmy – no, víte, jak velkej chlap to byl. S ochrannou výstrojí, helmou a se samopalem byl obrovský. Vypadal hrozně; to je fakt.“

Peter zíral do temnoty a vzpomínal.

„Dokud se neusmál. Jak se mu na tváři objevil ten široký, praštěný úsměv, museli se všichni na kontrolním bodu nebo na setkáních s místními usmívat taky. Civilisté i vojáci. Celá Mahdího armáda, kruci. Ten úsměv byl nakažlivý. Když to člověk viděl, tak prostě věděl, že dokáže být dobrým přítelem. Všichni ho měli rádi. A díky tomu jsme se všichni cítili bezpečněji. Četa. Civilisté. Ženy a děti na ulici.“

Peter se podíval na Dinah Johnsonovou. Seděla nehnutě ve své zelené nemocniční uniformě, s rovnými zády a hrdým výrazem, a na stole před ní stýdl talíř, kterého se ani nedotkla, zatímco po tvářích jí pomalu stékaly slzy.

Po chvíli vstala a odešla uvařit kávu.

Peter dojedl a bílý šum mezitím sílil. Místnost se zmenšovala a on měl pocit, jako by mu hrud' svíraly ocelové pruty.

Vrátila se s dvěma bílými šálky a s konvicí kávy. „Chcete smetanu nebo cukr?“

Pak se na něj podívala. Na jeho tvář i jeho držení těla, jak sebou cukal na židli.

„Stalo se něco?“

„To nic.“ Zakroutil hlavou a z toho prostého pohybu se mu na okamžik zamlžil zrak. Jako by mu z uší vylétaly jiskry. Trochu se divil, že to tu nepodpálil. „Měl bych jít.“ Vstal, sebral z opěradla židle svou bundu a odcházel ke dveřím.

„Poručíku? Děje se něco?“

Otevřel poškozené dveře, sešel po schodech a nechal se obklopit chladným nočním vzduchem. Hvězdy byly slabé kvůli všudypřítomnému světlu města, ale přesto mu svítily nad hlavou. Ramena mu poklesla a hrud' se začala uvolňovat.

Dlouhou chvíli ho sledovala ze dveří. Peter už se chystal odejít, když řekla: „Počkejte chvíli.“

Zmizela uvnitř, ale dveře nechala otevřené. Peter zhluboka dýchal.

Když se vrátila, měla na sobě svůj dlouhý vlněný kabát a nesla dva šálky, z nichž stoupala horká pára do nočního vzduchu. „Je bez kofeinu,“ řekla.

Sedla si na schody a šálek si přidržovala na koleni. Peter stál na dvorku, poslouchal vítr ve větvích stromů a cítil, že se mu snáze dýchá.

„Děkuju,“ řekl jí.

Za jídlo, za vlídnost. Za to, že se na nic neptá.

„Rádo se stalo.“ Zvedla šálek. „Pijte, ať vám to nevystydne.“

Pili kávu v tichosti.

„Poslyšte,“ řekl nakonec Peter, „pokud jde o ten kufr...“

„Ne,“ rázně zakroutila hlavou. „Odvezte si ho nebo ho zahodte. Je mi jedno, co s ním uděláte. Ale v tomhle domě ho nechci.“

Peter přikývl. „Rozumím,“ řekl. „Ale co když se pro něj ten člověk, který ho pod vaší verandou nechal, vrátí?“

O obdélnících zabalených do celofánu se nezmínil.

Nechtěl jí přidělovat starosti.

Sledovala páru stoupající z šálku. Peter viděl, jak jí to v hlavě šrotuje. Byla jedním z lidí, u kterých dokážete podle výrazu poznat, co si myslí, když se dost soustředíte.

Řekl: „Jestli ten člověk uvidí, že máte novou verandu, bude si říkat, co se asi stalo s jeho penězi? A nebude lepší, když je tu budete mít, abyste mu je mohla vrátit?“

Ohřívala si ruce o šálek a trochu usrkla, pak se na něj podívala. Její bledě modré oči byly vyděšené.

„Musí to být Jamesovy peníze,“ řekla. „Nenapadá mě, jak jinak se tam mohly dostat.“ Zakroutila hlavou a zadívala se na hrnek s kávou. „Všechny ty nové nepoužité stodolarovky, to nejsou poctivé peníze.“

Jestli to opravdu byly Jimmyho peníze, toť otázka. Jimmy byl ten nejčestnější muž, kterého Peter kdy poznal.

Řekl: „Měl bych je tedy předat policii?“

Dinah nic neříkala.

„Proč byste si ty peníze nemohla nechat?“ zeptal se Peter. „Berte to jako výhru v loterii. Zaplatíte hypotéku za dům. Zaplatíte klukům školu. Zbytek si necháte na horší časy.“

„Ne,“ prohlásila. Nadechla se a konečně to řekla nahlas. „To by nezůstalo bez povšimnutí.“

Peter cítil, jak se mu svaly na rukou a ramenou bezděčně zpevnily.

Teď pochopil, proč se někdo vloupal do jejího domu. Zloději nenašli, co hledali. Ale možná po tom stále pátrají.

„Sleduje někdo váš dům?“ zeptal se.

„Nechte tu ty peníze dnes přes noc,“ řekla mu. „Myslím, že vím, odkud pocházejí. Zítra se o tom půjdeme přesvědčit.“

„Dinah, počkejte.“

Vstala i s kávou a vyšla po schodech ke špatně opraveným dveřím. „Zítra mám ranní směnu,“ řekla. „Vrátím se kolem třetí. Pak pojedeme.“

Kůži kolem očí měla napnutou, široká a vlídná ústa se teď neusmívala. Stála však vzpřímeně a s hrdostí. Ne, nebylo na ní nic křehkého. Byla to žena vojáka, silná matka dvou kluků. Královna v zelené nemocniční uniformě. Jimmy vždycky říkával, že měl štěstí.

„Děkuji vám za všechnu práci, kterou jste dnes udělal,“ řekla mu. „Bude moc pěkné, až si budu moct vypít ranní kávu na verandě.“

Peter postřehl narážku.

Také ale poznal ztracený případ, když nějaký viděl. Otočil se k odchodu.

Zavolala na něj: „A odvezl byste prosím toho strašného psa do útulku?“

Peter se usmál.

Říkal si, kdy se o zvířeti zmíní.

5

Peter se probudil s prvními paprsky světla a podíval se na hodiny na palubní desce auta. Zasunul armádní pětačtyřicítka zpátky pod sedadlo a protáhl se ve spacáku. V chladném vzduchu se mu od úst kouřilo. Zaparkoval naproti rozestavěné verandy Dinah Johnsonové.

Musel uznat, že se mu tahle čtvrt líbí. Ležela v srdci města, staré domy postavené těsně u sebe a dosti svérázné. Cestou k obchodu se dřevem stál jeden bungalov, který měl na dvorku jako sochu vystavený zadní nárazník růžového Cadillacu. Místní byli směsí černých, bílých a všech odstínů hnědé. Studenti a lidé z dělnické vrstvy, novopečení hipsteři rekonstruující si na koleně staré domy bez potřebných znalostí, umělci a hipíci stále vzdorující a měnící své domy v obří umělecká díla.

Chlap spící v dodávce nikoho nezajímal.

První večer na cestách se pokusil pronajmout si hotel. Byl to test v rámci jeho experimentu. Bílý šum, který na úpatí Kaskád ani nebzučel a během řízení po úzkých postranních silnicích se skoro neozýval, mu začal syčet v hlavě už ve chvíli, když přijel na parkoviště.

V hale vzplály jiskry, a když procházel ke svému pokoji dlouhou klikatou chodbou, změnily se v blesky. Bylo to těmi

stísňujícími zdmi, ale také neonovými světly a chemickým zápachem laciného koberce. Maličké okénko v pokoji se ani nedalo otevřít. S bušícím srdcem se mu podařilo dát si rychlou sprchu a s tělem sevřeným jako pěst vzdoroval touze prohodit televizi oknem a celé to tam spálit. Rychle vyšel ven, stále ještě mokrý, skoro neoblečený, hlava ho bolela, jako by v ní měl díru.

Možná je prostě alergický na moderní svět.

Od té doby spal v dodávce.

Měl za to, že bílý šum udržuje v klidu veliké čelní sklo. Není to tak dobré jako nebeská klenba v Kaskádách, ale to mu neva-dilo, ani když se podzim začal pomalu překlápět do zimy. Kdy-koli chtěl, mohl stáhnout okénko.

Z hor byl zvyklý budit se prochladlý a hladový.

Po pravdě řečeno to měl rád.

Cítil se díky tomu silný, připravený. Cítil, že jeho motor běží na plné otáčky.

Cítil, že dokáže skoro cokoli.

Velký pes vzadu tiše zakňoural. Když se posunul, celé auto se zhouplo. Ani poté, co mu Peter včera večer nalil do tlamy vy-stydlý guláš, nechtěl vlézt do tmavé, neznámé bedny plné div-ných pachů. Peter ho musel povalit, chytit do náruče a nacpat dovnitř jako obří vrčící dítě.

Kolik asi stojí krmit takového psa?

Pick-up si koupil v Kalifornii během jednoho z prvních ob-dobí, kdy byl převelen zpět do USA. Měl úplně prorezlou korbu, tak místo ní dal mahagonový přepravní box, metr a půl širo-ký, přes dva metry dlouhý, se střechem z vodovzdorné překliž-ky, dost vysokou, aby se pod ní postavil, i když se musel trochu skrčit. Byl to, Peter si to musel přiznat, tak trochu umělecký projekt. V obou stranách boxu byla okna, měl i střešní okén-ko, to vše z jedné ztroskotané jachty. Vnitřek vybavil skříňkami

z javorového dřeva, vyrobenými na míru a pečlivě uspořádanými. Bylo tam místo na jeho nářadí, lednička, hák na lucernu, místo, kde si může roztáhnout spacák, když bude třeba. Domov putujícího všeměla.

Samozřejmě se ukázalo, že vzadu spát nedokáže. Stěny byly moc blízko.

Pes znovu zakňoural.

Džíny měl nacpané v nohách spacáku, aby zůstaly teplé. Natáhl si je a pak se teprve vysoukal ze spacáku. Rozhodně nechtěl, aby nějaký soused zavolal policii kvůli nahému chlapovi. V nezavázaných vojenských botách obutých na bosé nohy vylezl z dodávky a v chladném listopadovém větru přešel k zadní části auta.

Přepravní bednu otvíral opatrně pro případ, že se pes přes noc uvolnil z pout. Zvíře se od něj odtahovalo, ale aspoň nevrčelo. Peter se k němu přiblížil a zkontroloval provaz držící tyč v jeho čelistech. Provaz byl v pořádku, ale samotnou tyč pes rozkousal prakticky na sračky. Bílý dub, jedno z nejtvrděších dřev na světě. Včera byla tlustá skoro pět centimetrů, dnes byla v místech, kde pracovaly jeho zuby, o poznání menší.

Bylo těžké uvázat vodítko ke stromu, když se sedmdesátikilové zvíře vši silou snažilo dostat pryč.

Bude s tím psem muset něco provést, a to brzy.

Ale nejdřív kafe.

Vytáhl turistický vaříč, postavil ho na parkovací pruh vedle kempinkové židle a zapnul starý cínový perkolátor. S pravou smetanou z ledničky chutnalo kafe dost dobře. Skutečná smetana byl luxus, který si v horách nemohl dopřát; tam si do levného instantního kafe přidával instantní kakao a časem si oblíbil nárazový příval energie, který mu cukr poskytoval. Cokoli je lepší než válečné kafe, které se dělá tak, že si nasypete malý pytlík instantní kávy přímo do pusy a pak to zalijete vodou ze zteplalé láhve, která chutná po umělé hmotě. To už nikdy pít nehodlal.

Taky už nikdy nehodlal jíst vojenská jídla. Jen opravdové jídlo.

Na oprýskané pánvičce si uvařil míchaná vajíčka s klobásou, s plátky jalapeños papriček a zbytky rýže. Půlku jídla dal stranou vychladnout a zbytek zabalil do tortilly. Pak se posadil, jedl a sledoval dům patřící Dinah a přemýšlel o čtyřech stech tisících dolarech a světlých měkkých obdélnících, které našel v kufru.

Nebyla to modelína. Byla to plastická trhavina. Peter to ihned poznal podle chemického zápachu. Jeho četa ji používala ke všemu od vyrážení dveří po ničení nepřátelských těžkých zbraní. Čtyři obdélníčky nebylo bůhvíjak moc. Ale nedokázal najít žádný dobrý důvod, proč by je někdo potřeboval mít v Milwaukee. Až se setmí, ukryje je pod rám dodávky.

Když dopil kafe, sklidil provizorní kuchyň a pak zahnal psa do kouta k pánvi vychladlých vajíček s klobásou. Papričky vynadal. Když mu začal prstem strkat jídlo po stranách do mordy kolem klacku a děsivých zubů, zvíře se uklidnilo. Jazykem polykalo, vůbec nekladlo odpor a nevrčelo.

Těžko vrčet, když jeden jí, pomyslel si Peter.

Potom vzal psa vyvenčit a snažil se nepřipadat si moc směšně, když ho zvíře táhlo za sebou po chodníku a očichávalo každý strom či keř. Měl trochu starost, že ho někdo konfrontuje a bude si stěžovat na klacek v psově tlamě, ale všichni, ke komu se přiblížili, přešli na druhou stranu ulice, aby se jim vyhnuli. Psův vzhled se přes noc nijak nezlepšil. Ani se nezmenšil. A pořád smrděl.

Možná má Dinah u domu zahradní hadici.

Snad později. Bylo sedm třicet, tedy čas na práci.

Dřevěné sloupky si rychle sedly do betonových základů, které vylil včera. Charlie a Miles odešli do školy a obezřetně mu zamávali, ale psovi se vyhnuli velkým obloukem. Dinah vyšla z bočních dveří ke garáži v postranní uličce a vyhýbala se

jakékoli konverzaci. Zamávala, pak zvedla zápěstí a poklepala na hodinky, aby mu připomněla jejich odpolední schůzku.

Před polednem už byly usazeny nové trámy a podlahové nosníky. Rám byl hranatý a vodorovný. Peter si dal pauzu a šel si ohřát kávu. Seděl na koze a hřál si ruce o hrnek, když kolem projelo černé terénní auto. Byl to Ford, jeden z těch velkých a docela nový.

O pár minut později projel kolem znovu, tentokrát pomaleji a řidič se díval z okna. O pár domů dál zastavil, pak zacouval a zastavil před domem. Stáhl okénko. Černochoch s širokými rameny se podíval na Petera, na verandu a na psa, který byl opět přivázaný ke stromu na dvorku.

Peter čekal.

Řidič vystoupil, nechal dveře otevřené, motor zapnutý a pomalu se blížil k Peterovi. Měl na sobě zářivě černou koženou bundu do pasu a na holé hlavě černou bekovku otočenou kšilttem dozadu. Bylo mu něco mezi třiceti a čtyřiceti, byl hodně velký a měl pocit, že to něco znamená, a taky se podle toho nesl. Na pravé tváři měl paprscitě se rozlézající jizvu a chyběl mu pravý ušní lalůček.

Zastavil se na cestě k domu, hodný kus od psa, který najednou začal zase vrčít. „Co to je za šílěnýho psa se svázanou tlamou?“

Dinah si myslela, že její dům někdo sleduje. Neřekla to, ale byla vyděšená.

„Vy musíte být z útulku,“ řekl Peter, „a jdete si pro psa. Žil pod starou verandou. Vydržte chvíli, jenom vezmu provaz.“

„Ne-e, hej, to nejsem já,“ řekl zjizvený muž a ustoupil o krok zpátky. „Já jsem jenom přítel té dámy, která tady žije.“

Peter dál mluvil a přitom se zvedl a došel ke stromu. „Povím vám, s tím psem jsou jen problémy. Budu rád, až bude pryč.“ Pes se od něj pořád odtahoval, ale najednou už neutíkal na konec

vodítka. „Děsí mě,“ pokračoval Peter, „když na mě to zvíře celej den zírá.“ Odvázal provaz a podával ho muži. „Nevěřil byste, co jsem musel udělat, abych mu tam narval ten klacek.“ Pes stál v bezpečí za Peterem, vykukoval na muže a vrčel ještě hlasitěji.

Na Charlieho a jeho brášku nevrčel, když šli do školy.

Nevrčel ani, když ho Peter vzal vyvenčit.

Celé dopoledne sledoval lidi procházející po ulici a na nikoho z nich nevrčel.

Zjizvený muž ustoupil ještě o krok, rozepnul knoflíky na kožené bundě a řekl: „Povídal jsem, že tenhle zkurvenej pes není můj.“ Když odhrnul bundu a položil ruku na rukojeť lesklé chromované automatické pistole, kterou měl strčenou vpředu za kalhotami, jizvy na jeho tváři nabraly růžový odstín. „Teď toho hnusnýho čokla zase přivaž, než něco udělám.“

Pistole byla menší ráže, možná dvaatřicítka, velikost vhodná pro nenápadné nošení. Velký Jimmy Johnson, který dokázal divy s padesátkou na otočné podpěře, by ji nazval holčičí pistolkou. Ale díru by do člověka udělala stejně.

Policie toho chlapa zjevně netrápila. V novějších zákonech o zbraních bylo někdy těžké rozlišit mezi ozbrojenými lupiči a občany, kteří uplatňují svá práva, ale Peter měl určitou představu, s kým z těch dvou skupin teď mluví.

„Dobře, jasně,“ řekl Peter a přikývl. „Jo, není to váš pes.“ Šel ho znovu přivázat.

Zjizvený muž si pak teatrálně zapínal knoflíky bundy a upravil si ji na ramenou. To by Peter na jeho místě nedělal. Bude se mu pak pro zbraň hůř sahat.

„Tak. Kde jste toho psa našel, Bořku Staviteli?“

Jakmile někdo ukáže zbraň, vždycky to změni tón hovoru, pomyslel si Peter. Tohle už nebyla přátelská konverzace. Svou armádní pětáctyřicítku měl Peter v tašce s náradím, tři kroky od něj. Ale kdyby ji vytáhl, nedozvěděl by se žádné nové informace.

„Byl pod tou starou verandou,“ řekl Peter a nenápadně sledoval zjizveného muže. „Dělám na tom domě nějaké opravy. Myslím, že manžel té paní zemřel.“

Muž zakroutil hlavou. „Zatracená škoda,“ řekl bez jakéhokoli citu. Bradou ukázal na verandu. „Kolik jim za to účtujete? To musí být drahé, ne?“

Teď se dostáváme k věci, pomyslel si Peter. „Je to zdarma,“ prohlásil. „Hradí to americká námořní pěchota. Benefit pro pozůstalé.“

„No nekecejte?“ řekl ten muž. „Vždycky jsem si myslel, že ta paní je bohatá.“

„To já neumím říct,“ řekl Peter. „Ale nenabídla mi ani sklenici vody.“

„Našel jste tam ještě něco jiného?“ zeptal se muž.

„Jasně,“ řekl Peter. „Kusy dřeva, smetí, starej koberec. Všechno je to u chodníku.“

„To je všechno? A nic cenného?“

„V týhle čtvrti?“ zasmál se Peter. „Většina lidí tady se snaží každěj měsíc zaplatit účty. Neschovávaj pod terasou zlatý cihly. Zvláště ne, když tam žije takovejhle hnusnej pes.“

„No nekecejte?“ řekl ten muž. „Ten pes žil tam? Pod tou verandou? Neměl majitele?“

„Přesně tak,“ řekl Peter. „Sežral všechny kočky z okolí. Báli se, že zaútočí i na děti. Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Neříkal,“ odpověděl ten muž. „A nebyl jsem tady. Nikdy jste mě neviděl. Jasný?“ Poklepal na kabát u pasu, kde chromovaná 32 ohrožovala jeho koule.

„Jasně,“ řekl Peter. „Musím se zase vrátit k práci. Musím se vrhnout na něco dalšího.“

„Tak to kurva udělejte,“ řekl zjizvený muž.

Vlezl do velkého černého teréňáku a odjel.

Moc toho neřekl, ale i tak se Peter pár věcí dozvěděl.

Muž se zbraní sledoval dům.

Věděl o penězích. Nejspíš věděl i o plastické trhavině. Ale nevěděl, kde by mohly být.

A psovi se nezamlouval.

Bude zajímavé sledovat, jak se to bude dál vyvíjet.

6

Podlaha verandy byla položena a Peter zrovna balil náradí, když Dinah přijela domů z práce, přesně na čas.

Peterovi se zdálo, že patří k ženám, které vždycky chodí včas. Mají účty v kartotéční složce, jsou bez dluhů a každý večer si čistí zuby dentální nití. Ale není kvůli tomu upjatá. Jen má ve věcech pořádek. Ví, co chce. A pracuje na tom, aby tomu tak bylo.

Zaparkovala svou starou Toyotu na ulici a se svou obří kabelkou vyšla po předních schodech. Trochu se pohupovala na špičkách, aby vyzkoušela, jak je pevná. Zadívala se na bočnice terasy a na visací zámek na nových robustních dvířkách od průlezu dovnitř, aby se tam nedostali psi.

Pohlédla na Petera. „Děkuji, poručíku.“

„Rádo se stalo,“ odpověděl. „Říkejte mi Petere. Nezměnila jste názor ohledně těch peněz?“

Povzdychla si. „Ne. Ale potřebuju pár minut, abych se převlékla. Bude to jen chvilka.“

Když vyšla ven, měla na sobě přiléhavé černé kalhoty a nádherný kabát z dlouhé černé vlny, pod ním střízlivou elegantní blůzu krémové barvy. V uniformě zdravotní sestry působila jako schopná a silná. Po převlečení vypadala úplně jinak. Silná autorita,

ale také mírná odtážitost. Jako viceprezident Goldman Sachs, když přišel přivítat stážisty do práce.

Peter držel v náručí psa a odnášel ho do dodávky. Zvíře se vzpíralo, ale alespoň mu tentokrát nemusel svazovat nohy.

Dinah ho mlčky sledovala a na tváři měla nečitelný výraz.

„Co?“ řekl. Nebylo snadné nést sedmdesát kilo nespokojeného psa. Házel sebou sem a tam a praštil Petera do hlavy klacem, který měl stále přivázaný v tlamě. „Au. Nech toho.“ Pes rozhodně potřeboval koupel. Ještě jeden večer a Peter už ten smrad z dodávky nikdy nedostane. Nebo ze svého oblečení.

Ošklivost byla bohužel trvalá.

Poprvé se na něj usmála. Byl to malý úsměv, jako když v zatáženém dni probleskne slunce, ale byl to úsměv. „Z nějakého důvodu,“ řekla, „vám úplně nevěřím, že toho psa odvezete do útulku.“

Peter položil psa dovnitř dodávky a musel ho odstrčit, aby uhnul ode dveří. Když zavřel, zvíře tam stálo, koukalo na něj a tiše kňučelo.

„Jistě, že odvezu,“ prohlásil. „Velký, zlý, smradlavý a ošklivý pes vždycky najde dobrý domov.“

Zasmála se, krátce a zvučně. „Už chápu, proč vás měl James rád, poručíku.“

Peter obešel auto a otevřel jí dveře. Důstojník a gentleman. Nečekala to, ale měla v sobě něco, co v Peterovi tohle chování probouzelo. Ve všech mužích, řekl by.

Byla dost vysoká, takže se nemusela nadzvedávat, aby se posadila na sedačku auta. Ohromnou kabelku nechala doma, ale peníze dala do hnědé papírové tašky, nahoře ji přehnula a svázala provázkem. Bankovky zabíraly necelou polovinu tašky. Držela ji na klíně oběma rukama.

„Vážně to chcete brát s sebou?“ zeptal se Peter. „Vždycky se pro to můžeme vrátit.“

Dinah zakroutila hlavou. „Dokud nebudu mít jistotu, nechám je v dodávce. Ale nechci tam jezdit nadvakrát.“ O něčem se jí nechtělo mluvit, a on ji nenutil.

Otočil klíčkem a nechal motor chvíli rozehřát. Seděla s dokonale rovnou páteří a rozhlížela se kolem sebe. „Ta dodávka je už starožitnost, ne?“

Peter na ni vrhl rádoby rozhořčený pohled. „Říká se ‚veterán‘,“ vysvětlil. „Chevrolet C20 devatenáct set šedesát osm, k vašim službám. Ovšem jen velmi málo původních dílů.“

Podívala se na vnitřní stranu dveří z leštěného zeleného kovu a na přístrojovou desku. Rohožky na podlaze byly čisté a potahy sedadel nové. Prostor pro rádio byl zaplněn destičkou z ořechového dřeva s jemnou kresbou pečlivě upevněnou na místo a natřenou do vysokého lesku. Hlavu řadičí páky tvořila skleněná koule s tanečnickí hula hula uvězněnou uvnitř. To však nebyla Peterova zásluha. Tanečníci koupil s autem.

„Překvapuje mě, že je tu takový pořádek,“ řekla Dinah. „A tak čisto.“

„Líp se pracuje, když člověk ví, kde má náradí.“ Na druhou stranu si Peter uvědomil, že už je to pár dní, kdy se naposledy sprchoval. A začínal smrdět psem. Když teď Dinah seděla vedle něj, uvědomoval si to ještě výrazněji.

Zrovna se na něj dívala těma očima modrýma jako ledovec.

„Jak jste se stal mariňákem? Jimmy říkal, že jste studoval na univerzitě ekonomii.“

„Když jsem byl na střední škole, můj otec stavěl obrovský letní dům pro jednoho chicagského obchodníka s dluhopisy. Ten mi řekl, že ekonomie vysvětluje, jak svět skutečně funguje. A mně se líbilo, že bych se mohl naučit, jak svět skutečně funguje.“

Tiše se sám sobě zasmál.

„Teď to působí docela naivně. Každopádně, dostal jsem stipendium na Severozápadní univerzitu a vrhl jsem se po hlavě do

ekonomických teorií. Ale během letní stáže na Wall Street jsem měl možnost vidět moderní finančnictví v praxi a to, co jsem viděl, se mi nelíbilo. Všichni se snažili vydělat co nejvíc peněz a nezáleželo jim na způsobu, jakým toho dosáhli.“

Otřásl se.

„Chtěl jsem do světa vnést trochu dobra. Být součástí něčeho většího. Možná se dozvědět něco víc o tom, jak svět funguje. Proto jsem se dal k námořní pěchotě.“

„A byla to dobrá volba?“ Zdálo se, že ji to skutečně zajímá.

„Kdysi dávno ano.“ Zařadil rychlost. „Kam jedeme?“

„Můžete zajet na Martin Luther King Drive?“ Přikývl. Byla to nejrychlejší cesta do té nejhorší části města. Řekla: „Vezměte to po ní na jih a pak vám budu říkat.“

Hladce se zařadil do provozu, dojel na konec bloku a zahrnul za roh.

Podíval se do zpětného zrcátka a řekl: „Hádám, že jste u vás v rodině největší fanda jazzu? Možná to máte po rodičích?“

Dinah se na Petera podezířavě zadívala. „Co vám napovědělo?“

„Dinah není moc časté jméno,“ vysvětlil. „Tak hádám, že jste byla pojmenovaná po Dinah Washingtonové. A vaši kluci možná po Charliem Parkerovi a Milesi Davisovi?“

„To jste mě ohromil,“ řekla. „Ano, můj otec miloval jazz. Když jsem byla malá, domem vždycky zněla hudba. Myslím, že jsem to chytla od něj.“

Usmála se pro sebe. „Zato James. James byl spíš na staré R'n'B. Ray Charles, Sam and Dave, Staple Singers. Možná proto jsem se do něj v desáté třídě zamilovala. Moc rád zpíval. Zpívali jsme spolu v kostelním sboru.“

Peter pomyslel na Jimmyho v Iráku. Tam nezpíval. Dělal kliky, kontroloval si výstroj nebo studoval mapy. Většinu času mluvil se svými muži. Pomáhal jim, aby neklesali na mysli. Držel je nad vodou.

Dinah řekla: „Když byli kluci malí a James byl doma na opuštěném, uspával je svým zpěvem. Lehl si na pohovku, přivinul si je svými velkýma rukama na hrud' a zpíval jim tak tiše, že jsem ho skoro neslyšela. Ale ten jeho hluboký hlas na mě úžasně působil. *„Swing low, sweet chariot, coming for to carry me hooome...“* Hlas měla zastřený a hluboký.

Peter nevěděl ani to, že Jimmy měl hudební přehrávač. Někteří chlapi jsou takoví, zvláště velitelé požární brigády nebo vojenského oddílu. Svou vlastní osobnost odloží na druhou kolej. Rozpustí se v jednotce. Válka nebyla o nich. Byla o mužích, jejichž vedením byli pověřeni. Aby je pokud možno co nejvíc před válkou ochránili. Přestože se zároveň museli ze všech sil snažit zvítězit.

Možná, že kdyby si Jimmy nepřestal zpívat, nezabil by se.

Peter znovu zkontroloval zpětné zrcátko. Půl bloku za nimi byl černý terénník. Velký Ford. Peter neviděl tvář řidiče, ale měl za to, že na pravé straně bude mít velkou paprscitou jizvu a že mu bude chybět pravý ušní lalůček.

„Tak co se stalo?“ řekl. „Myslím, s Jimmym.“

Dinah řekla: „Vzali jsme se hned po střední. Možná to nebyl nejlepší nápad, ale prostě jsme už nechtěli čekat. Mohli jsme se láskou sežrat,“ vrhla na Petera šibalský pohled. „Víte, jak to myslím? Cítil jste to někdy s někým podobně, takovou touhu?“

Peter se podíval na Dinah, na její chladné modré oči. Věděl, co tím myslí.

Dinah řekla: „No, tak to bylo s námi. James chodil do práce jako instalatérský učeň a já šla studovat na zdravotní sestru. Měli jsme plán. Až dodělám školu a najdu si práci, on půjde na vysokou. A tehdy spadla Dvojčata.“

Podívala se z okna. „Jakmile ho získali, nenechali ho být. Říkali, že má nepostradatelné schopnosti. Absolvoval tři služby,